

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Mgr. K. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, odbor sociálního zabezpečení, se sídlem Vršovická 1429/68, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 5. 2018, čj. 234043/VP-27/OP, o návrhu žalobce na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ad 16/2018 zpátky Krajskému soudu v Ústí nad Labem,

t a k t o :

Návrh s e z a m í t á .

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce vede spor se žalovaným stran zvýšení výsluhového příspěvku dle zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Žalobu podal ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který věc postoupil Městskému soudu v Praze jako místně příslušnému (usnesení ze dne 21. 8. 2018, čj. 15 Ad 5/2018-14). Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, kterou NSS zamítl rozsudkem ze dne 12. 12. 2018, čj. 8 As 251/2018-45. Městský soud následně pokračoval v procesní přípravě věci. Žalobce vyzval k zaplacení soudního poplatku za žalobu a učil jej o možnosti namítnout podjatost (přípis ze dne 5. 3. 2019, který byl žalobci doručen dne 18. 3. 2019). Žalobce následně zaplatil soudní poplatek (složenka ze dne 26. 3. 2019).

[2] Žalobce pak dne 29. 4. 2019 osobně podal na podatelně Městského soudu v Praze námitku nepřislušnosti senátu tohoto soudu. V podání konkrétněji uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení ve věci důchodového pojištění a je osvobozeno od soudního poplatku. Jeho žalobu má tedy projednat a o ní rozhodnout specializovaný samosoudce Krajského soudu v Ústí nad Labem (§ 7 odst. 1 a 3 ve spojení s § 31 odst. 2 s. ř. s.), tj. samosoudce krajského soudu, v jehož obvodu má navrhovatel bydliště.

[3] Žalovaný uvedl, že žalobce mylně považuje výsluhový příspěvek za dávku důchodového pojištění, z čehož odvíjí nesprávná tvrzení.

[4] NSS posoudil návrh následovně.

[5] Městský soud v Praze, aniž by sám měl pochybnosti o své místní příslušnosti k projednání sporné žaloby, předložil žalobcův návrh NSS. Z předkládající zprávy nevyplývá, že by s postoupením věci jakkoli nesouhlasil (k důvodům postoupení věci viz též usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem cit. v bodě [1] shora). NSS přitom již jednou rozhodoval o kasační stížnosti žalobce proti právě cit. usnesení (tamtéž). V kauze 8 As 251/2018 žalobci srozumitelně vysvětlil, že výsluhový důchod je zvláštní dávkou, která je poskytována jako určitá kompenzace náročnosti výkonu služby a slouží k zachování určité životní úrovně příslušníků ozbrojených složek. Přitom ji nelze podřadit pod dávky důchodového pojištění, ani s ní tak zacházet (v podrobnostech viz rozsudky ze dne 29. 4. 2010, čj. 3 Ads 121/2009-116; ze dne 24. 3. 2010, čj. 6 Ads 157/2009-90, č. 2071/2010 Sb. NSS, či ze dne 7. 3. 2018, čj. 6 Ads 32/2018-29, posledně cit. rozsudek v jiné věci téhož žalobce). Nyní žalobce vyslovené závěry v dalším jeho návrhu (v tytéž věci) zpochybňuje; opětovně usiluje o to, aby v jeho věci rozhodoval samosoudce krajského soudu, v jehož obvodu má bydliště. Za této situace jistě není úkolem NSS znovu obsáhlým způsobem vypořádávat (obsahově stejné) námitky (přiměřeně srov. závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2018, čj. Nad 99/2018-75, č. 3821/2019 Sb. NSS). Stran otázky místní příslušnosti soudu proto postačí odkázat na srozumitelné a věcně správné závěry v kauze 8 As 251/2018.

[6] NSS se dále zabýval tím, zda žalobcovo podání (viz bod [2] shora) není návrhem na delegaci vhodnou ve smyslu § 9 odst. 2 s. ř. s, tzn. zda, je třeba věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost či hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné. Tento institut představuje průlom do ústavního principu zákonného soudce, neboť nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci, přičemž příslušnost soudu a soudce stanoví zákon (čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Delegace vhodná je jímkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce. Lze k ní přistoupit pouze v ojedinělých případech, v nichž by projednání věci jiným než místně příslušným krajským soudem znamenalo z komplexního pohledu hospodárnější, rychlejší či po skutkové stránce spolehlivější a důkladnější posouzení věci (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 4. 2004, čj. Nad 138/2003-26, č. 305/2004 Sb. NSS). Z obsahu podání žalobce nelze dovodit, žádnou významnou skutečnost (jinou než jeho tvrzení, že výsluhový důchod je dávkou důchodového pojištění), která by byla důležitým důvodem pro přikázání věci Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

[7] Konečně jde-li o tvrzení stran postupu soudců senátu 9 Ad Městského soudu v Praze v jeho věci (body 12 až 16 podání označeného v bodě [2] shora), nelze to považovat za námitku podjatosti ve smyslu § 8 s. ř. s. Žalobce neuvádí žádný konkrétní důvod, proč by soudci měli být podjatí; jen a pouze jim „zakazuje“, aby jako nepříslušní soudci zneužívali jeho osobní údaje a ve věci jakkoli rozhodovali. I pokud by se (přece jen) jednalo o námitku podjatosti, byla by opožděná (§ 8 odst. 5 s. ř. s.), jelikož ji žalobce uplatnil až dne 29. 4. 2019, tj. více, než měsíc od momentu, kdy jej městský soud přípisem ze dne 5. 3. 2019 poprvé informoval o složení senátu (přípis mu byl doručen dne 18. 3. 2019).

[8] NSS proto rozhodl, jak je uvedeno ve výroku.

**Poučení:** Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2019

Nad 104/2019-

Zdeněk Kühn  
předseda senátu